

Mons Kallentoft vypráví napínavý
příběh o tom, co všechno je rodič
ochoten obětovat, aby našel své dítě.

ÖLANDSBLADET

MONS
KALLENTOFT

POSLOUCHEJ,
JAK ŠEPTÁM

HOST

MONS

KALLENTOFT

POSLOUCHEJ
JAK ŠEPTÁM

Přeložila Hana Švolbová

B²N²O 2022

Copyright © Mons Kallentoft, 2020
Published by agreement with Ahlander Agency
Cover photo by Preto_perola/iStock.com
Translation © Hana Švolbová, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1308-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-1309-3 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1310-9 (MobiPocket)

Kdo vytrhl mě ze sna?

Federico García Lorca

Ten hovor je zastihl ve Stockholmu. Když policii ukázal cestu k ostatkům a dohlédl na to, aby se o Emme řádně postarali, vrátil se a hodlal ve Stockholmu zůstat, Rebeka ho tu chtěla. V potemnělé ošetřovně v nemocnici Karolinska toho dne viděli, jak v ní ta bytost plave, první ultrazvuk, byla to holčička, nebo kluk, a teď seděli v kuchyni u dovezené pizzy, těsto a rajčata a sýr chladly v průvanu od okna. Tim zvedl telefon a poznal číslo šéfa Policie Nacional, Juana Pedra Salgada.

„Jde o jinou dívku.“

„Ale ta bunda...“

„Toho roku se takových bund prodaly tisíce. I v předchozích letech.“

„A vlasy?“

„Není to ona. DNA se neshoduje. Jde o jinou dívku.“

„O jakou?“

„Jak to máme vědět?“

Zmizela jistota, všechno, co si namluvil a v čem po nejdelší ze všech nesnesitelných poutí spočinul, a znovu svítla naděje, ta zatracená beznadějná naděje, skrz kterou si s nimi vesmír pohrává; z konce se stal jenom nový začátek, čárka místo tečky.

Rebeka se na něho podívala. Slyšela jeho slova, možná jim úplně nerozuměla, ale věděla, a když se Salgadem domluvili, zašeptala,

„To nebyla Emme, koho jsi našel.“

Zavrtěl hlavou a ona se usmála, vstali a objali se. Naživu, po smrti, možná, možná ne. „Věděla jsem to, já to věděla,“ zašeptala a on si přál, aby mohl zamumlat totéž, protože se styděl, Emme, já se tak stydím, protože jsem si připustil ten pocit, ujištění, že jsi mrtvá, jenže jak jsem to mohl udělat, když jsem to nevěděl s jistotou, jaký otec udělá něco takového?

Měli by to oslavit, nebyla jsi to ty, ale těkali očima, snažili se je upřít na nějaký bod v kuchyni, na lištu, na otisk palce na nerezové

oceli digestoře, na zažloutlý list koriandru v květináči, který koupili za šestnáct korun a sedmdesát öre v prodejně Hemköp.

Emme.

WhatsApp.

Naposledy online.

„Ale zůstaneš tady?“ Rebeka se od něho odtáhla. „Neodjedeš snad zase pryč?“

Pulzující zvuk, bílá silueta postavy na černém pozadí.

Pořád se mu dívala do očí, on prsty šmátral po okraji pizzy, která už nebyla ani vlažná, a řekl,

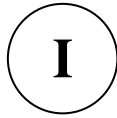
„Já nevím, Rebeko.“

Co s tím?

„Povídej.“

„Co bych ti měl povídat?“

„Co bychom měli dělat. Nic jiného mě nezajímá.“

Stesk, z něž se nikdy nesmí stát smutek. Úleva, která je zoufalstvím, což je hanba.

Asi by bylo hezké, kdyby člověk mohl jít dál, řekl někdo, koho nenapadlo nic lepšího.

Rebečina tvář před Timem pobledne, ale je zřetelnější než kdy dřív. Co budeme dělat? Musíš zůstat, musíš odjet.

Odjedu, vrátím se.

Rebeka za hluboké noci šeptá a její tvář v okénku na monitoru počítače, to jsou jen stíny a světla. Rozsvítil lampičku na policičce vedle kuchyňského stolu, tu koupila, když sem přijela, když chodila ztěžka, a světlo si hledá cestu tmou, dodává jeho obličej tvar a on se snaží dívat do oka kamery. Tehdy se z mraků snášel jarní déšť, trhal oblohu nad Palmskou zátokou a dodával jí zdání měňavé šedi, masivnosti a mohutnosti. Šli v dešti mlčky, hledali cestu k sobě navzájem, k tomu, co mělo přijít, a teď se její slova plíží jeho nitrem, opatrně, avšak bez váhání. Přitahuje ho k sobě, ačkoli Tim ví, že Rebeka chce i nechce.

Ambivalence.

Tak to teď mají.

Nevyřešené čekání. Nevyřešené všechno.

Miluj mě. Miluj nás.

Nic jiného přece nedělám.

„Musíš se na ni podívat, teď spí, měl by ses na ni podívat, Time.“ A on ji vidět chce, ale nezvládá poslouchat Rebečin hlas, stačí mu, když tuší tmavé kruhy — její oči, do nichž se vejde všechno, co on nechce nebo nemůže vidět, ani když byla tady s ním, v bytě v Calle Reina Constanza.

Sebrala telefon ze stolu v obývacím pokoji doma u parku Tegnérslunden, opatrně ho zvedla od malého kaktusu, o který se opíral, a on vypne zvuk, poslouchá jenom vlastní dech, když

ona prochází předsíní, ten kousíček do ložnice. Zapnula přední kameru na mobilu a svítí si jím, možná proto, aby ji neviděl. Tim přemýšlí, co říká, chce znovu zapnout zvuk a slyšet ji, jak šeptá dívčino jméno, jenže Rebeka se k velké bílé posteli přibližuje neslyšně. Záře z mobilu se mísí s osvětlením místnosti, kde sám sedí, a pak se objeví obrysy pod peřinou. Jde pomalu, aby spící dítě nevzbudila, a sedne si na okraj postele, natočí telefon, blondaté vlásky vypadají na světle šedém polštáři jako kočičky, holčička leží na zádech s ručkama nataženýma nad hlavou. Kdyby pustil zvuk, co by asi Rebeka šeptala?

Všechno to, co chce i nechce slyšet.

„Vrať se domů, Time. Měl bys tu být s námi. Měl bys být tady.“

„Nejezdi sem, Time. Zůstaň tam.“

Pleť na tvářích má křehčí než sklo a nos stejný jako ty, Emme. Tim se chce dívat jinam, chce tam pohledem spočinout ještě chvíli. Zapne zvuk. Rebeka mlčí a on šeptá, je krásná, myslí si, že ta slova říká, jenže jenom poslouchá lehký dětský dech, a tak zašeptá,

„Co dneska měla k večeri?“

A Rebeka odpoví,

„Hraje to nějakou roli? Nevzpomínám si. Nebylo by lepší, kdybys odpověděl na mou otázku?“

Na jakou otázku, chce se zeptat, vypnul jsem zvuk. Rebeka stále míří kamerou na dívku, jejíž jméno Tim nedokáže v duchu vyslovit a přeje si, aby mohl prostrčit ruku obrazovkou, pohladit ji po tváři a pak obejmout Rebeku, přitisknout ji k sobě, nechat se dětským oddechováním ukolébat ke spánku, a dole na ulici se ozve křik, někteří z nových pasáků, co obstarávají nároží naproti Las Cruces, se rozčilují, možná je naštvál zákazník, který nechťel zaplatit, nebo nějaká prostitutka, která nevydrží pracovat celou srpnovou noc zahlcenou horkem.

„Na mou otázku teda nemáš odpověď?“

„Ne.“

Teď je uražená a Tim ví, že by měl něco říct, něco láskyplného, o něčem ji ujistit, povědět, že ví, co je za den, že to znamená všechno, že to neznamená nic, je to jenom den, ale mlčí, upírá zrak na dívku, svou patnáctiměsíční druhou dceru, která leží s ručkama nataženýma nad hlavou, otevřená, jako by to s ní celý svět myslel dobře, a Rebeka řekne,

„Jsem unavená, klidně můžeme skončit,“ a než Tim stihne odpovědět, okno na obrazovce, v němž právě holčičku sledoval, zčerná.

Už neslyší její dech. Ani svůj.

Zato poslouchá rozčilený řev.

„Já tě zabiju.“

Lidé se tísní v rozích, o nichž ani nevěděli, že existují. Tim vypne počítač a promne si oči. Rebeka se natáhne vedle Maji, zlehka jí položí ruku na hrudník, ví, že Tim jako vždycky ztišil zvuk, a dumá nad tím, co Tim nezvládne poslouchat, jaká slova, jaké zvuky ho nejvíc bolí. Na takové myšlenky ale nemá čas, dítě je tady u ní, nikde jinde, a Maja ji chytí za ruku, ve spánku se k ní otočí, dech jí sladce voní a Rebeka na čele pocítí, jak je vlhý, cítí její výdechy znovu a znovu, jak se rodí, umírají, rodí.

Všechno bude v pořádku, Majo, někde tam je tvoje sestra, nedokáže v duchu vyslovit Emmino jméno. Někde ale je, pocítíš její lásku, jak ti otevře skuliny v duši,

přesně tak,

jako

jsme to kdysi pocítili

my.

WhatsApp, naposledy online.

Tim poodhrnul závěs. Blikající světla policejního vozu řezou do očí, z auta vyskočili policisté a podařilo se jim uklidnit rozhádané muže stojící na chodníku pět metrů od sebe, dva pasáky s těžkým dechem a rozhaleným hrudníkem snažící se dostat z těla poslední zbytky adrenalinu.

Před týdnem v této čtvrti někoho pobodali. Muž, kterému kamarád nezaplatil za pět deka marihuany, usoudil, že bude fajn vrazit mu do břicha deset centimetrů dlouhý kuchyňský nůž, poté co spolu nejprve na rohu povečeřeli kebab. Tim neví, jak se oběti vede, ale na chodníku před restaurací jsou pořád patrné skvrny od zaschlé krve.

Ustoupí od okna. V hrdle má sucho, dojde si tedy do lednice pro pivo, natáhne se na postel a dívá se do stropu, kde se z nového modrého nátěru ve tmě stává noční obloha.

Má dojem, že slyší hudbu z klubů v El Arenal, ale ví, že si to jen namlouvá, zvuky nedoléhají až sem, ovšem rytmy znějí, tím si je jistý, takže možná probíhá nějaká oslava v ekvádorské restauraci Casa del Sabor, třeba hodlají upracovaní lidé propít a protancovat celou noc.

Postel se pod ním zhoupne. Měl by si koupit novou, ale kde by na ni vzal peníze? Noční spánek navíc nepatří k jeho prioritám. Ze sta tisíc eur, které dostal od Petera Kanta obviněného z vraždy, aby dosáhl jeho osvobození, mnoho nezbývá.

Nakonec to nestihl. Kanta zavraždili ve vězeňské cele. Jeho mladou ženu Natašu se ale Timovi podařilo zachránit. Občas mu z Polska napíše stručnou zprávu nebo pošle fotku z nějaké rajské pláže, kam odjela s matkou.

V nohách postele má úhledně složené noviny. Nechtěl je otevřít. Nechce vidět článek na stranách sedmáct až osmáct, kde na něj z papíru bude hledět ona, její fotka, ta z auta na letišti

Arlanda, na níž se směje přímo do objektivu a déšť za ní tvoří cosi jako stěnu z kapek.

Odpočinek neexistuje.

Neexistuje nic jiného než on sám a studené pivo, které mu stéká do krku. Musí si to namlouvat, jinak by takhle nemohl ležet, jinak by nikdy nedokázal odpočívat, a kdyby neodpočíval, umřel by a všechno by skončilo.

Chtěl by se naklonovat, být na více místech zároveň, ale hlavně aby z něj bylo víc lidí, aby dokázal pojmout všechny pocity, které se do jeho nitra už nevejdou. Ale teď tu leží, natažený na posteli na propocené prostěradle, a nechce otevřít noviny *Diario de Mallorca*, které během dne koupil od černocho ve stánku na *Avenidas*.

„Píší tam o ní,“ řekl černocho. A Tim přikývl.

Jeho přítel Axel Bioma, reportér z *Diario de Mallorca*, mu ráno poslal zprávu.

Článek vyjde dneska.

Už v týdnu žádal o komentář a Tim ho poslal do prdele.

„Mluv se mnou. Tohle je tvoje jediná šance, možná její jediná šance. Ty to víš, Time, přece to chápeš?“

Nemám co říct.

Capisce?

Pevně stiskne plechovku, ale ne tolik, aby ji zmačkal. Potom se posadí, vezme noviny, najde článek o Emme Kristině Blanckové, šestnáctileté dívce, která právě v tento den před pěti lety zmizela v Magalufu. Axel sepsal jakousi retrospektivu ztráty, smutku a touhy.

Tvoje oči, Emme. Fotka je barevná a nepřesný tisk jim dodává skoro nefritově zelenou barvu.

Chica sueca desaparecida hace ya cinco años.

„Švédská dívka zmizela před pěti lety.“ Co se jí stalo?

Policejní ředitel Juan Pedro Salgado to nebude komentovat. Nikdo to nekomentuje, nikdo nic neví. A pak ta nevyhnutelná pasáž o otci, o Timovi, který hledal a hledá, který jednoho listopadového rána, kdy slunce spadlo z nebe, věřil, že ji v horách u Deià našel, ale dva týdny nato mu policie oznámila: Není to ona, není to vaše dcera, koho jsme našli, je to někdo jiný, nevíme kdo, ale vaše dcera to není.

NENÍ TO ONA.

Chápeš, chápete, co vám říkáme?

Na druhém konci Salgadův huhňavý hlas.

Není to tvoje dcera, Time.

Na konci článku je telefonní číslo. Horká linka Policía Nacional.

Pokud máte nějaké informace, zavolejte na toto číslo.

Už ani nepředstírají, pomyslí si Tim. Hledám tě jenom já, Emme. Já a tvoje máma, i když ta to dělá po svém.

Listuje novinami, jako by ten článek neexistoval. Doufá, že na číslo někdo zavolá.

V Madridu proběhla demonstrace. Děti, které byly ukradeny rodičům za Frankova režimu, stovky takových, požadují od státu odškodné. Teď už jsou ze všech dospělí lidé. Na fotografiích pořízených na začátku Calle Gran Vía, kde blokují dopravu a žádají, aby stát převzal zodpovědnost, stojí pestrý dav.

„Nikdy jsem k sobě nenašel cestu,“ říká muž v seprané růžové košili. „Ta bolest nikdy nepoleví.“

Tim listuje dál.

Jednoho z představitelů pravicové strany Vox v andaluském parlamentu zastřelili na ulici v Malaze.

Miguel Albern.

Měl zastupovat Vox v El Ejido, kde strana v krajských volbách získala pětadvacet procent hlasů. Tělo pod žlutou igelitovou plachtou. Uniformovaní policisté před sanitkou. Na titulní stránce se

spekuluje o tom, že po ETA zaplavila zemi nová vlna terorismu, jenže pravicový politik prý měl pochybnou minulost, takže nejspíš bude háček právě v ní, konstatuje pisatel.

Potom se Tim ztratí v obvyklých letních článkách o opilcích v El Arenalu a bulharských drogových dealerech v Magalufu, o nedostatečném úklidu všude kromě oblastí, kde se nacházejí turisté, o ucpaných odpadech. Přinejmenším už ovšem nepanuje nedostatek vody, nový velký pramen u Marratxí pokrývá spotřebu a dodává i víc.

Test zmrzlin. Místní prodejna Ca'n Miquel ve slepém testu prováděném jedním z nejznámějších kuchařů z ostrova poráží Häagen Dazs i Amorino.

Výhra domácí značky není žádné velké překvapení. Dokonce i testy zmrzlin jsou tu zkorumpované.

„Amorino příliš rychle taje,“ tvrdí kuchař. „To je obvyklý nedostatek zahraničních zmrzlin.“

Tim noviny zavře. Představí si dcerku, její pleť na polštáři, rozčepýřené vlásky, ty jsi takové vlasy neměla, Emme, ty tvoje byly jemné a dokonale ti pokrývaly dokonale tvarovanou hlavu, a maminka v kuchyni rámusila s hrnci, když jsem ležel vedle tebe v posteli a věděl, že už nikdy nezažiju lepší okamžik než tenhle.

Nebe se trhá na kusy.

Modrých a šedých barev.

Dopije pivo, které zteplalo a vyčpělo.

Maja.

Emme.

Potom si natáhne boty a vyjde do noci, i když ví, že to bude k ničemu.

Protože tohle dělá.

Hledá.

A než najde to, co hledá, nemůže existovat nic jiného. Všechno to, co je voda a země, mraky a mandloně, rozpraskaný beton,

chrchlající motory a syčící kávovary, všechno ostatní, všechno, co existuje v lidském světě, musí počkat.

Jde do hor, před sebou drží baterku. Má dojem, že za jedním kamenem něco zahlédl, obrysy těla, kousek kostry.

Jsi to ty? Nikdy to nejsi ty. Připadá si hloupě, jak tak klopytá tmou, blízko hlubokých propastí s ostrými okraji. „Emme, Emme.“ Její jméno působí jako meditace, plastové korálky na růženci, průhledné a bez hmoty, jako by prsty přejížděl po ničem, jako by byla jeho všechno, ale zároveň neexistovala. Když zmizela, stalo se z něj to, co se nachází za poslední mezí. Pohybuje se mimo svět, nahlíží do něj, a svět není jeho, není Rebečin, není Majin, není jejich, a je tím jediným, co je může dovést zpátky k Emme. Neřekli to nahlas, ale ani jeden z nich nedokáže popřít, že se jim ulevilo, když na chvíli uvěřili, že je mrtvá. Teď tě můžeme pohřbít, oplakat, jít dál a pořád vzpomínat. Nyní se zase ocitl v očištění, který spočívá v tom, že chodí sem, má vidiny a je unavený, vrací se do Magalufu a pije, chybí mu nové dítě, s nímž nemůže být, kterému nedokáže dávat lásku. Někdy si říká, že city jsou k ničemu, a snaží se vyrovnat s prázdnotou, jenom konat, nic necítit, nemyslet a nedoufat.

Volá těsně po šesté. Rebece neprobudí telefon, ale Majin pláče, telefon bzučí, skoro do místnosti křičí. Za oknem už je světlo a Rebeka se posadí, nechce to brát, nechce, ale co když něco našel, co když, a tak jednou rukou vezme telefon, druhou přitiskne Maju k sobě, vytáhne si tričko a dá jí prso, cítí, jak její rty nasají bradavku, a přijme hovor. Maja se skoro zakousne, bolí to, ale Rebeka mlčí, Maja má očka ve tmě jistě zavřená.

Timovi přeskakuje hlas, je opilý, ale jenom nepatrně, a ona ví, co dělal. Byl v Magalufu, ptal se na Emme po klubech, po barech, možná brouzдал v horách, volal ji, došly mu síly i odvahy, posadil se k baru u Bennyho Hilla a dal si dvě tři čtyři piva, a pak odjel autem domů, snažil se udržet v jízdním pruhu. Teď je v bytě, sám, a Rebeka řekne,

„Vzbudil jsi nás, Time.“

Slyší ho, jak polyká.

„Co piješ?“

„Vodu.“

„Fajn.“

„Už spí?“

Rebeka cítí, jak ji Maja hladově vysává. Spí a krmí se zároveň.

„Dostala prso. Zase usnula. Jestli z toho budeš mít lepší pocit.“

„Vyzabil jsem na jedno z obvyklých koleček.“

„Magaluf?“

„Jo. Pak do hor.“

„Jaké to bylo?“

„Jako vždycky. Co budete dělat zítra?“

„Půjdeme do parku Haga. S pár dalšími lidmi.“

„S kým?“

„Potkala jsem se s nimi ve Vasově parku. Povídala jsem ti o nich. Jsou to mladší maminky se starostmi, ve kterých se tak ráda topím.“

A ony se rády topí v těch jejich, zřejmě milují psychologii ztráty dítěte, nebo aspoň toho, že nejspíš beznadějně zmizelo, a pak přijde nové, náhradní dítě a znovu se nastolí jakýsi řád, šťastný, nikoli však banální konec. Její přítomnost jako by jim dodávala jistotu v jejich vlastních nesnázích s příliš pracujícími muži, rozbíjejícími se kočárky, dětmi, které se nechtějí nechat odstavit od kojení, místy ve školkách, která v příslušném zařízení není možné

získat, sójovým nebo ovesným mlékem do ekologicky pražené překapávané kávy, které není dost teplé, nebo je naopak příliš horké, a především se asi domnívají, že díky ní dostanou šanci vyniknout při příští večeři, pamatujete si na ni, na tu šestnáctiletou holku, co zmizela na Mallorce, však víte, její máma, potkala jsem se s ní v parku Tegnérlunden a ona...

Ano, co s ní?

Jsem moc přísná, pomyslí si. Jsou to rozumní mladí lidé, kteří si hledají v životě své místo. Chtějí být dobrými občany a tak vůbec.

„Rebeko, jsi tam ještě?“

Za oknem šedomodře svítá.

„Jsem tady, Time.“

Představí si jeho tvář. Světlé vrásky na čele, které se mu na sluníčku nikdy neopálí, jsou jako malé zářezy vyryté tupým pískovcem; jizvičku v obočí; vlasy učesané ledabyle na pěšinku; a oči, které na ni hledí, vyzývavě, tázavě, jako by věřil, že ona má odpověď na všechno, jako by snad věděla, co za každé situace, za všech okolností je správné.

Ale já nic nevím, Time. A ty to víš.

Znám jenom lidskou bytost, která pouští mé ňadro, hledá to druhé, netrpělivě, plačtivě, a já jí ho přiložím ke rtům, těším ji,

„Řekni jednou její jméno. Chci, abys ho řekl teď.“

„Proč?“

Slyší v jeho hlase potlačovanou zlost.

„Řekni to, je to tvoje dcera.“

Sama už cítí vztek, ve svém hlase, ale ne v sobě.

„Dneska vyšel velký článek o Emme, v *Diariu*. Napsal ho Axel. K výročí, k pětiletému výročí. To připadá na dnešek.“

„Vím, že je to dneska.“

Jednadvacet.

Emme je teď jednadvacet.

Sevřený žaludek, rty na bradavce, kousání, a tak to bolí, tak moc to bolí.

„Nebo to bylo včera,“ nadhodí Rebeka. „Už je nový den.“

„V článku je číslo na horkou linku. Třeba někdo zavolá.“

„Tisíc osm set dvacet sedm dní,“ řekne ona.

„Cože?“

„Tak dlouho je už pryč. Tisíc osm set dvacet sedm dní.“

„Tolik? Já už jsem přestal počítat.“

Pak Rebeka pronese slova, která nesmí říct, která nechce říct, ale přesto je vysloví. Stejně jako bláznivá Marta z baru poblíž Timova bytu nedokáže zakázaná slova potlačit.

„Myslíš, Time, že je po tak dlouhé době naživu? Je mrtvá. MRTVÁ. Ale my žijeme. Já a Maja. A už na tebe nebudeme dál čekat.“

Odmílí se.

Snaží se uvěřit vlastním slovům.

Slyší Tima, když domluvil s policií.

To nebyla Emme.

„A jestli žije, jak se jí podle tebe vede?“

Nežádala ho, aby zůstal. Neprosila ho, aby prožíval těhotenství po jejím boku, nemohla to udělat, a jednoho rána za sněhové bouře ho odvezla na letiště Arlanda, když z auta nebylo vidět dál než na dvacet metrů. Takový jí tehdy připadal její život: nebezpečný, jako by před ní mohlo stát cokoli. Dítě, které v ní rostlo, dítě, které ji drželo na zemském povrchu navzdory nové nejistotě, navzdory lítosti nad tím, že na krátkou chvíli začali truchlit.

Tim vedle ní. Její ruce pevně svírající volant, auto plížící se vpřed neproniknutelnou bělobou. Přála si, aby zůstal, snila o tom, že se zdrží ve Stockholmu přes Vánoce a Nový rok, společně by kráčeli pod světýlky v ulici Biblioteksgatan, poseděli v baru Grand Hótelu mezi všemi turisty a vystresovanými obyvateli Östermalmu a cítili, že přece jen mají šanci na jiný život, možná ne nový, ale takový, v němž by ztráta a láska mohly kráčet ruku v ruce a oni dva by se mohli vrátit k všednodenním činnostem a starostem. Jenže on měl odjet. Opatrně ji políbil na ústa a pak stále hustějším sněžením zamířil k terminálu číslo pět, pohltila ho šedobílá hmota a ona nemusela říkat, že ho chce tady, že ho potřebuje, protože to věděl, a také věděl, že je to hra. „Jsi už velká holka, Rebeko,“ řekl a zavřel dveře auta. Ta slova pronesl měkce, láskyplně, skoro stydlivě, takže se ani nezlobila, i když by měla.

A hledal a pátral, aniž to někam vedlo. Vídali se ve tmě na obrazovkách, v březnu za ním přijela na Mallorku a on ležel s uchem přitisknutým na jejím břiše, jeho hlava byla těžká, a přikyvoval, když se ptala, jestli to dítě slyší, že je v ní, s každým dnem větší a životaschopnější. Neodpovídal slovy, protože se možná domníval, že slova ho připoutají k dítěti, které je v jejím těle a brzy bude u nich, doopravdy, ne zmizelé, ale tady, a bude vyrůstat a vyvíjet se v jejich blízkosti, na rozdíl od Emme, která je pryč a rozděluje je, přestože by víc než kdy dřív měli být spolu.

Šli v Palmě podél moře a vlny, bílé, neustále se měnící okraje, byly i v jejím nitru, a Tim ji vzal za ruku, pevně ji stiskl. Přála si, aby řekl, že všechno bude v pořádku, jenže on mlčel.

Ačkoli jednou, když se před pořádnými dešťovými kapkami schovali pod slunečník, řekl,

„Miluju tě, Rebeko.“

A ona přikývla a odpověděla,

„Já tebe taky.“

Slovo „miluju“ spolkla, protože nevyřčené se mohlo stát háčkem, který by se mu zachytil v duši a přitahoval ho k nim. V tu chvíli věřila, že je to možné, že člověk může začít znovu, bez ohledu na to, co se stalo.

Fantazírování za deště. Kdyby si vedla deník, takhle by ten zápis nazvala.

Potom přišla Maja.

Byl tam s ní, ale přesto s ní nebyl. Přijel pár dní před termínem porodu, odjel s ní do nemocnice, byl u toho, když se Maja poprvé nadechla, pochoval ji, přestříhl pupeční šňůru, v ostrém světle na porodním sále položil holčičku Rebece na prsa, ale nebyl tam. Byl v horách a na pláních na Mallorce, byl ve stromech a v kamenech domů, v lesklém asfaltu noční Palmy. Dokonce ani v této chvíli nemohl být její, své novorozené dcery, mohl patřit jenom Emme, jenže Rebeka byla moc unavená, než aby něco řekla. Po osmi dnech je opustil. Mlčky si sbalil kufr, poprosil ji, aby přijela, jakmile to bude možné, a ona držela Maju v náruči, spícího nového človíčka, obrátila ji k němu a on zavrtěl hlavou.

„Nedělej to, nedělej to. Víš, že nemůžu, ještě ne.“

„Nikdy to nedokážeš.“

„A ty ano, Rebeko, ty to dokážeš?“

„Já ano.“

„Chápeš, co sama od sebe chceš?“

„Jak bych to měla vědět, Time? Ví to vůbec někdy někdo?“

„Já to vím,“ řekl, ale ona na něm poznala, že už nic neví, že se honí spíš za ideou než za člověkem, že se snaží uchovat poslední kousek sebe sama, aby ho věnoval Emme, pokud se někdy vrátí domů. Kdyby někdo vyžadoval víc, byl by ztracený.

Víc času u obrazovky.

Slova.

Obličeje, smějící se, plačící, křičící.

„Utíkáš, Time.“

A on se jí vysmál do tváře.

„Odpust.“

„Tohle z nás vytahuje to nejhorší.“

A napadlo ji, že možná to z nás vytahuje pravdu.

Věty, které se od nich čekaly. Měli bychom být spolu; měl bych být u vás; můžu přijet na jih, nic nám nebrání; tak přijed', bude to fajn.

Koncem září toho roku se přesunula do Palmy a hráli si na rodinu, spali spolu v úzké posteli v Calle Reina Constanza, tiše a drsně a osamoceně se milovali na podlaze v kuchyni, když Maja spala, a on potom zmizel, šel ven a hledal a vrátil se před obědem, někdy až večer, opilý, protože popíjel v nějakém levném baru pro lidi, kteří byli ještě rozbitější než on.

Rebeka koupila na trhu ryby, krásné lesknoucí se kambaly, které upekli v troubě, a jedli, pili bílé víno a ona se ho snažila přimět, aby byl s nimi, tady v bytě, ve městě na ostrově, který nedokázal opustit, aby byl tady v zatuchlém bytě s ní a s Majou, s dcerou, jež jí z hladu rozkousala bradavky, nejspíš se jí zamlouvala železitá chuť ve sladkém mléce.

U stropu vířil ventilátor, za oknem řádila a rámusila noc. Sirény houkaly, osamělí lidé křičeli na měsíc skrytý za hustými mračny a na protější straně ostrova se spustil déšť, z něž vznikla povodeň, která strhla malé děti do bahna proudícího k moři a zaživa je pohřbila pod tuhnuoucím blátem. Toho rána, kdy o záplavách četla, svítilo slunce a ucpané kanály nedokázaly pojmout vodu, která tak protékala ulicemi vesničky dál k plážím.

„Viděl jsi to?“

Seděla v kuchyni s Majou na klíně, podala noviny Timovi.

„Odhadují, že mrtvých je nejmíň třicet.“

„A tady svítí sluníčko. To se pak těžko věří v déšť, co?“

„Ale on existuje. Stejně jako ty.“

Opatrně ukázala na Majin nos.

„Doufám, že všechny ty děti najdou,“ poznamenal a zase odešel, nechal je samotné.

Rebeka si v novinách prohlížela fotky pole, kde se bahno navalilo do dvoumetrové výšky, na nově vytvořené přeje, na obrázky psů hledajících děti, obyvatel, kteří vyšli z domovů, aby pomáhali, a pochopila, že ani Maja je nesvedla blíž k sobě, spíš je víc od sebe oddálila, a pokud ho s Majou mají někdy získat zpět, musejí mu dopřát samotu, musejí mu dát pocítit svou nepřítomnost, aby se stala jeho součástí a aby on nakonec pochopil, že možné je obojí: My, s Emme, nebo bez ní.

Když byl pryč, sbalila si věci. Zarezervovala pro sebe a Maju letenky. Napsala lístek a nechala ho hned za dveřmi.

„Milujeme tě, Time. Přijď, až budeš hotový.“

Psala:

„Existuje prostor, kde dokážeme být spolu. Ty, já, Emme a Maja.“

Tim teď drží vzkaz v ruce, tohoto rána, tak jako za mnohých večerů a nocí, které od té doby uplynuly, a čte slova,

Milujeme tě.

Miluju vás.

Přijď, až budeš hotový.

Budu někdy hotový?

EMME EMME EMME.

Ještě něco zbývá. Z tebe, ze mě, z nás.

Rebečina psaná slova v jeho uších, vítr, který táhne Evropou a šeptá,

musíš musíš musíš.

To my musíme, Rebeko, chce zašeptat do temného bytu, aby ta slova ji i Maju ochránila před světem, kde není skrýš, do které by se mohly uchýlit.

„Vylížu si píču! Vylížu si kapsu, jako by to byla moje píča!“

Martina slova v Las Cruces duní, hlasitě a ostře se odrážejí od různobarevných kachlíků na zdech, od strojů, v nichž se opatrně míchá citronová zmrzlina a *horchata*, převalí se přes majitele Ramóna, pomalu otírajícího vlhkým hadrem barový pult, a dál přes jeho ženu Vanessu, která stojí u sendvičovače a zapéká sýrem housku *llonguet*, a dolehnou k uším Timovi, jenž popíjí své *cortado con hielo*.

Jejím šíleným slovům se nikdo neodvažuje zasmát, nikdo se nerozčiluje, protože venku je moc velké, horečné teplo, je horko jako při malárii, takový žár dokáže přiškvařit drobný hmyz k asfaltu a k opadané omítce místních domů.

Ulicí projede žluté auto, pomalu, táhle, jako by teplem houstl vzduch, a Marta znovu vykřikne.

„Peklo je tu! Peklo pod samotným peklem.“

„Ticho,“ houkne Ramón zastřeným hlasem prozrazujícím, že pochází z Andalusie. „O tvých peklech už víme všechno.“ Zasměje se, podívá se na Tima a zeptá se, jestli si dá další kafe.

Tim odpoví příkývnutím.

„Dvojitý.“

V televizi na zdi nad policemi ukazují fotografie z velké rvačky v Megaparku, obří pivnici v El Arenalu. Němci se perou s Brity, vzduchem poletují výkřiky a púllitry.

Ramón před něj postaví kávu s ledem. Ten v horkém nápoji rychle taje a Tim jej zamíchá, cítí piva z uplynulé noci, jejich následky ve své otupělé hlavě, a vytěsňuje Rebečina slova, vytěsňuje Maju, její obrázek v okně na obrazovce. V duchu se odváží pomyslet na její jméno a pravda je taková, jak si dokázal namluvit, že dítě zprvu otce nepotřebuje, v tomto období jsou nejdůležitější

prsa, blízkost matky a symbióza s ní, takže on může být tady, může hledat, aniž to bude mít nějaký dopad.

„Viděl jsem ten článek,“ řekne Ramón. „Tenhle Axel ví, co dělá.“

Tim přikývne a vzhledne k televizi, aby dal najevo, že nemá chuť diskutovat o Emme ani o článku.

„Možná se teď něco stane, třeba se objeví nová stopa.“

Tim znovu přikývne. Uvědomí si, že tohle ho vlastně vůbec nenapadlo, že by se mohly objevit nové stopy, které by skutečně někam vedly, a pochopí, že namísto toho, kdo hledá, se z něj stalo spíš hledání samotné. Emme, vzpomínka na ni, velká nejistota, kterou ona představuje, naplňuje jeho dny a mohl by takhle pokračovat, dokud nezestárne a neumře. Nebo se něco stane, objeví se stopa a on po ní půjde, ať ho zavede, kam chce, rovnou do temnoty, když to bude nutné, tam, kde hynou poslední zbytky lidské duše.

Možná je tohle den, kdy se něco změní?

„Co Rebeka?“ pokračuje Ramón. „A Maja?“

Tim přemýšlí, odkud se v něm ta zvědavost bere. Ramón obvykle ví, kdy držet hubu, udržovat si odstup, ale třeba blázní z toho vedra, a tak jeho žena práskne hotovým sendvičem o barový pult.

„Dej mu pokoj, Ramón. Seš moc zvědavěj.“

„Je jenom slušnej,“ opáčí Tim a usměje se.

„Tak jak se jim vede?“

Vanessa čistí mřížku sendvičovače, oškrabuje ji tupým nožem s bílou plastovou rukojetí a pronese něco v tom smyslu, že ti zatracení chlapi vždycky drží při sobě.

„Dobře,“ odpoví Tim a Ramón přikývne, s odpovědí je spokojený.

„Všichni se mají pořád dobře,“ zakřičí Marta a jeden ze starých ochlastů od stolu u okna pozvedne směrem k ní skleničku s anýzovkou.

„Na to si připijeme, Marto.“ Ramón se tomu šílenství zasměje a poznamená „blázinec, blázinec, blázinec“, a Tim cítí, jak mu v kapse vibruje telefon, vyzvánění ztlumil, a přemýšlí, kdo by mu teď mohl volat, nikdo by mu volat neměl.

Vyndá telefon. Španělské číslo, které nezná. Na druhém konci se ozve těžké oddechování.

„Je tam někdo?“ zeptá se Tim.

„Jo,“ pronese zastřený, chraptavý mužský hlas španělsky.

„A?“

„Mluvím s Timem Blanckem?“

Ramón se zamračí, vypadá to, že se diví, co je tohle za rozhovor, možná cítí, že jde o něco důležitého, že v tom vedru zaklepal na dveře svět a chce něco neobvyklého.

„Četl jsem ten článek,“ oznámí hlas v telefonu. „O vaší dceři.“

„A teď mi chcete říct pár milých slov?“

Ticho.

„Jak se jmenujete a kde jste vzal moje číslo?“

„Na nic z toho neodpovím.“ Muž nezní vystrašeně, pochybovačně ani rázně. „Mám informace o noci, kdy vaše dcera zmizela.“

Tim podrží telefon před sebou. Podívá se na něj, postřehne Ramónův tázavý výraz, a pak si mobil přitiskne opět k uchu, přemýšlí, jestli si někdo dělá srandu, nebo to myslí vážně, případně ho chce za něco dostat, jestli ho všichni démoni z jeho minulosti na tomto ostrově chtějí jednou provždy zničit. Anebo se objevila stopa.

„Kdo jste?“

„Asi o nic nejde, ale o té noci bych vám něco pověděl.“

„Co máte?“

„Sejdeme se ve tři hodiny v *chiringuitu* na Cala Mayor.“

Tim se zhluboka nadechne, zvažuje, jestli má co ztratit, nebo co získat. Rukou si přejeđe přes malou jizvu po střelné ráně na